

København 19. maj 2012

Beretning til generalforsamling i ABAforeningen den 2. juni 2012.

Hermed følger den årsberetning, som bestyrelsen ifølge foreningens vedtægter skal fremlægge for Generalforsamlingen. Beretningen beskriver foreningens aktiviteter i det år som er gået siden sidste beretning, og forsøger at gøre status over ABA i Danmark.

Overordnet set har året været stærkt præget af regeringsskiftet, og jeg vil derfor mod sædvane begynde beretningen med de landspolitiske perspektiver.

Det landspolitiske

I 2010 var foreningen stærkt engageret i kampen mod det loft over kompensationen for tabt arbejdsfortjeneste, som var en del af VK-regeringens såkaldte ”genopretningspakke”. Vi tabte kampen, og det urimeligt lave ydelsesloft på 19.613 kr/md trådte i kraft 1. januar 2011. Vi opnåede dog et klart løfte fra oppositionspartierne om, at de ville ”genoprette retstilstanden”, hvis og når der kom et alternativt flertal.

Ydelsesloftet over kompensation for Tabt Arbejdsfortjeneste er hævet

Det kom der efter folketingsvalget 15. september 2011, og løftet blev indfriet 1. juli 2012 – sådan da. Ikke i form af en genindførelse af fuld kompensation for Tabt Arbejdsfortjeneste, men i form af en hævelse af ydelsesloftet til 27.500 kr/md. Hævelsen blev vedtaget i satspuljekredse, hvilket vil sige at også de partier, som oprindeligt vedtog det lave loft, stemte for.

Man kan diskutere det principielle i, at loftet fastholdes. Det er et brud med kompensationsprincippet, som hidtil har været grundlæggende for Dansk handicappolitik. Der vil fortsat være familier som rammes hårdt økonomisk, når en af forældrene akut må træde ud af arbejdsmarkedet for at passe et handicappet eller sygt barn. Man kan også diskutere det betimelige i, at loftet hæves med midler fra satspuljen.

Men alt andet lige er der tale om en markant forbedring, og for de familier, som hjemmetræner deres børn, må man retfærdigvis sige at ydelsesloftet nu at ligge så tilpas højt, at det næppe vil være økonomien som afholder nogen fra at vælge denne mulighed. Alt i alt kan vi godt være tilfredse med resultatet.

Revision af hjemmetræningsloven er udsat

Årets anden store landspolitiske ”sejr” er, at Servicelovens bestemmelser om hjemmetræning forbliver uændrede, i hvert fald frem til 2016. Modsat hævelsen af ydelsesloftet for Tabt Arbejdsfortjeneste har dette ikke direkte noget med det nye folketingsflertal at gøre. Det skyldes snarere et besynderligt og mudret forløb omkring lovgivningsarbejdet.

Bestemmelserne om hjemmetræning (Servicelovens § 32, stk. 6-9) trådte i kraft 1. oktober 2008. De var slutresultatet af en lang politisk proces, hvor ABAforeningen blandt andet havde arbejdet for at sikre mulighed for tilstrækkelig supervision og muligheden for at kombinere hjemmetræning med

inklusion i dagtilbud eller skole. Ved lovens vedtagelse blev det fastlagt, at den skulle revideres i folketingsåret 2011-12. Samtidig blev der afsat midler til at gennemføre en evaluering af hjemmetræningsordningen, således at revisionen kunne foregå på et oplyst grundlag.

Denne evaluering blev imidlertid aldrig sat i gang. Al udmøntning af de afsatte midler blev nemlig sat i bero efter at Sundhedsstyrelsen havde udtrykt bekymring om nogle af de fysiske øvelser, som undertiden indgår i træning efter Doman- og FHC-metoderne.

Da socialminister Henriette Kjær (K) fremsatte forslag til revision af reglerne om hjemmetræning, byggede lovforslaget derfor ikke på nogen form for konkret viden om, hvordan hjemmetræningsordningen faktisk har fungeret; lovforslaget havde alene karakter af et indgreb over for de metoder, Sundhedsstyrelsen havde rejst bekymring om. Lovforslaget gik ud på at behandlingsansvaret for al hjemmetræning skulle placeres hos en ”autoriseret sundhedsperson”, dvs. en læge, en fysioterapeut eller lignende. Lovforslaget var formuleret som om hjemmetræning efter pædagogiske og psykologiske metoder overhovedet ikke eksisterede, og hvis det blev vedtaget som fremsat, ville det fuldstændig umuliggøre hjemmetræning efter ABA-metoden.

Heldigvis var ABAforeningen langt fra alene om at kritisere lovforslaget. Den anden store interessant i bestemmelserne om hjemmetræning, foreningen Hjernebarnet som organiserer de forældre der træner deres børn efter FHC- og Domanmetoderne, lykkedes med at få en række højt respekterede fagfolk på banen til at tale deres sag, og Kommunernes Landsforening var også ekstremt negative i deres høringssvar. Uanset hvad der gjorde udfaldet, endte det med at en enig satspuljekreds afviste lovforslaget, og i stedet vedtog en udsættelse til folketingsåret 2015-16.

Det betyder at vi som forening nu har tre år til at arbejde for, at hjemmetræning efter ABA-metoden er grundigt dokumenteret og belyst, når loven skal revideres. Herunder at både forældretilfredsheden og træningens effekt er undersøgt og kortlagt. Det bliver en af de vigtige opgaver for den kommende bestyrelse.

Her skylder bestyrelsen i øvrigt at takke Katrine Lotz for hendes hjælp med det politiske lobbyarbejde. Katrine var også med dengang hjemmetræningsloven først blev vedtaget, og vi nød godt både af hendes politiske tæft og hendes gode kontakter.

Inklusionsdagsordenen

At inklusion er på politikernes dagsorden er som bekendt ikke nyt. Der er sket et enormt holdningsskred fra for bare 5-6 år siden, hvor vi stort set var alene om at anse enkeltintegration i normale miljøer for at være ønskværdigt for vores børn, til i dag hvor inklusion er på alles læber. Blandt forældre til børn med autisme står vi dog vist stadig ret alene med vores holdning. Skepsissen over for inklusionstanken er stadig enorm – ofte med god grund, desværre.

For dette blev året, hvor målsætningen om øget inklusion af børn med særlige behov blev udmøntet i konkret lovgivning, og hvor kommunerne for alvor begyndte at gribe til handling i form af skolenedlæggelser, omfordeling af midler fra special- til normalområdet og så videre. Desværre går ønsket om at inkludere flere børn med særlige behov hånd i hånd med et endnu stærkere ønske om at spare penge. I mange kommuner går man nu så hurtigt og drastisk til værks at man må frygte at skoleåret 2012-13 bliver en brat og traumatisk opvågning for mange. Til dels fordi der kommer til at

mangle ressourcer, men måske især fordi der mangler faglig og praktisk viden om, hvordan inklusion af børn med diagnoser overhovedet kan lade sig gøre. Her har vi som forening noget at byde ind med – hvordan vi har tænkt os at gøre det vender jeg tilbage til nedenfor.

Nye regler for tildeling af støtte i folkeskolen og klageadgang

Børne- og Undervisningsminister Christine Antorini (S) fremsatte i december 2011 - små tre måneder efter sin tiltræden - to lovforslag som havde til formål at fremme ”Inklusion af elever med særlige behov i den almindelige undervisning”. Begge lovforslag var en konsekvens af aftalerne med KL om kommunernes økonomi for 2011 og 12, og altså udtryk for at den nye S-SF-R-regering på disse punkter viderefører VK-regeringens politik.

Det ene forslag gik ud på at begrænse retten til specialpædagogisk støtte til kun at omfatte børn, som har behov for mere end 9 timers (12 lektioners) støtte om ugen. Dette svarer til at afskaffe det, der tidligere hed *almindelig specialundervisning* (til forskel fra *vidtgående specialundervisning*). Som vi ved, er flertallet af børn, som er enkeltintegreret i normal skole, afhængige af lige netop denne form for støtte. Det gælder både ABA-børn og flertallet af andre børn med autismspektrumforstyrrelser. Så hvordan loven skulle kunne virke inklusionsfremmende er meget svært at se. Som foreningen skrev i sit hørings svar:

ABAforeningen støtter fuldt ud ambitionen om, at langt flere børn med særlige behov skal inkluderes i den almindelige undervisning. Men den foreslåede lovændring vil kun i begrænset omfang reducere adgangen til specialskoler og specialklasser; den vil først og fremmest fratage svage elever retten til specialundervisning inden for den almindelige folkeskole. Man vil forsøge at fremme inklusionen af børn med særlige behov ved at fjerne den vigtigste forudsætning for, at den kan lykkes.

Lovforslaget mødte omfattende kritik i høringsrunden, ikke kun fra ABAforeningen og andre handicaporganisationer, men også fra Danmarks Lærerforening. Bekymringen gik hovedsageligt på at afgørelsen om, om der er behov for pædagogisk støtte, fremover vil skulle Og ministeren endte faktisk med i nogen grad at imødekomme kritikken, i og med at det i loven blev præciseret, at ”Børn, der har brug for støtte, og som ikke alene kan understøttes ved brug af undervisningsdifferentiering og holddannelse, skal tilbydes supplerende undervisning eller anden faglig støtte”.

Antorinis andet lovforslag endte derimod med at blive vedtaget uden ændringer. Det bestod i en begrænsning i forældres klageret til Klagenævnet for Vidtgående Specialundervisning, dvs. det vedrører de børn som har behov for mere end 9 timers ugentlig støtte. Med forslaget imødekom ministeren kommunernes højlydte beklagelser over at de ikke har mulighed for at styre deres udgifter på specialområdet, når deres afgørelser hele tiden underkendes af Klagenævnet. I stedet for at drage den eneste logiske konklusion af dette forhold – nemlig at de kommunale tilbud alt for ofte ikke er fagligt forsvarlige – vil man nu bringe antallet af tabte sager i Klagenævnet ned ved at begrænse nævnets muligheder for at tildele børn et segregeret specialtilbud, hvis det ikke er hvad kommunen har givet dem.

Skønt der næppe er mange i ABAforeningen, som umiddelbart vil blive direkte ramt af denne

lovændring, er der grund til at påpege det principielt forkerte i denne form for lovgivning. Som foreningen skrev i sit høringssvar:

Forslagene til lovændring bygger på en falsk forudsætning om, at kommunale afgørelser er baseret på saglige og faglige hensyn til barnets udviklings- og trivselsbehov... Denne fremstilling af den kommunale praksis er i bedste fald naiv, i værste fald kynisk – ikke mindst i disse år, hvor de kommunale økonomier er under pres, og hvor risikoen for at der tages usaglige økonomiske hensyn i kommunerne er overhængende.

og videre:

Udkastet til ændring af folkeskoleloven er udtryk for et ønske om at gennemføre den politiske vision om øget inklusion med tvang. Det er en stærkt uheldig, autoritær, utidssvarende og udansk måde at arbejde for en ellers yderst fornuftig, sympatisk og velbegrundet politisk målsætning. ... En højere grad af inklusion af børn med behov for vidtgående specialundervisning bør ske i et samarbejde med forældrene og med udgangspunkt i nogle positive eksempler på vellykket inklusion i folkeskolen.

En særlig tak til Joi Bay er i øvrigt på plads her, for hans arbejde med de to høringssvar. Begge love trådte i kraft 1. maj 2012, og vil dermed komme i effekt i det kommende skoleår. Vi ved endnu ikke konkret, hvad de vil komme til at betyde for vores børn.

Landsforeningen autisme

En interessant og positiv ”bivirkning” af den politiske kamp mod lovændringerne var, da en repræsentant fra Landsforeningen Autisme kontaktede os. De var ved at lave en art hvidbog med historier om inklusion, som skulle sendes til politikerne. De havde kun kunnet finde negative historier om inklusion, der var gået galt, men syntes også der skulle være nogle succeser – og så var det de var kommet til at tænke på ABAforeningen!

Det vides i skrivende stund ikke om hvidbogen bliver færdig, men det er under alle omstændigheder en enorm cadeau til det store arbejde, I ABA-forældre gør. Og så understreger det jo, at vi på trods af visse holdningsforskelle har de samme overordnede interesser. Den hovedløse inklusion, som mange med rette frygter, er jo heller ikke hvad vi i ABAforeningen ønsker. Når mange af os gerne ser vores børn inkluderede, er det jo fordi vi har nogle meget konkrete ideer om, hvordan inklusionen kan lykkes.

Bogprojekt om inklusion i grundskolen

Netop viden om, hvordan inklusion rent faktisk kan lykkes, synes at være den allerstørste mangelvare, både ude på landets skoler og blandt forældre. Det vrimler med teorier og holdninger, men konkrete, positive erfaringer med succesfuld inklusion hører man kun meget sjældent om. Da der for en enkelt gang skyld tonede en positiv historie frem på TV2 her sidst i marts, handlede den selvfølgelig om et ABA-barn, nemlig Alma fra Odense.

Bestyrelsens bud på, hvordan vi kan bidrage til udviklingen, er at udgive en bog. Bogen skal formidle succeshistorier om inklusion af børn med autismespektrumforstyrrelser i grundskolen –

dvs. i folkeskolen samt i frie grundskoler – ved hjælp af ABA-metoden. Vi er godt i gang med projektet, uden dog endnu at være så langt at vi kan præsentere kapitler fra bogen, endsige en udgivelsesplan. Der er mange ting, der skal på plads først.

Bogen vil bestå af fem eller seks cases, hvor det beskrives hvorfor og hvordan inklusionen har været succesfuld, samtidig med at de problemer og forhindringer, der har været undervejs, også belyses. Dette gøres gennem interviews med de involverede fagfolk, forældrene og børnene selv. De enkelte cases udvælges, så hele spektret fra højt- til lavt fungerende børn er repræsenteret, ligesom der er maksimal aldersmæssig og geografisk spredning.

Bogen vil blive meget virkelighedsnær, hands-on erfaringsformidling, hvor det primære fokus er på pædagogiske redskaber, som kan inspirere forældre og fagfolk, der skal inkludere børn med autisme. Bogen skal demonstrere, at inklusion af børn med grundlæggende lærevanskeligheder og sociale vanskeligheder er en proces, som forudsætter

- Et tæt samarbejde mellem forældre, fagfolk og barnet
- En løbende evaluering og tilpasning af de pædagogiske og organisatoriske tiltag
- Engagerede og fleksible forældre og fagfolk
- Inddragelse af de øvrige elever og disses forældre
- Systematisk brug af en række velafprøvede pædagogiske metodikker, der har bevist deres værd

Bogen bliver et nybrud på flere måder. Hvor foreningens arbejde hidtil primært har fokuseret på at fremme tidlig og intensiv indsats, jf. foreningens navn, handler bogen her også om det lidt længere perspektiv. Det er en naturlig udvikling, som vores børn bliver ældre. Det er også nyt at belyse ABA fra barnets eget perspektiv. Endelig er projektet et nybrud derved, at vi i nogen grad inddrager professionel arbejdskraft, frem for at basere det hele på frivillighed.

Bestyrelsens arbejde i øvrigt

Bestyrelsen konstituerede sig efter sidste landsmøde som følger:

- Kristine Bressendorf, Næstformand (Københavns Kommune)
- Mai-Britt Syberg, Kasserer (Esbjerg Kommune)
- Emil Sjølander, Sekretær (Odense Kommune)
- Lars Pedersen (Aalborg Kommune)
- Unna Thue Breum (Århus Kommune)
- Jess Refsgaard (Grenå Kommune)
- Mette Rostgaard Andersen (Vejen kommune)
- Anne Lindholt Ottosen, suppleant (Århus Kommune)
- Torben Ibsen, suppleant (Københavns Kommune)
- Janna Skondin, suppleant (Haderslev Kommune).

Der er blevet holdt fem bestyrelsesmøder siden sidste årsberetning – referater kan læses på foreningens hjemmeside. Jeg har ovenfor beskrevet det primære fokus for bestyrelsens arbejde. Dertil er som altid kommet stort og småt – holde øje med udviklingen rundt om i landet, at besvare

henvendelser, arrangere besøgsfamilier til nye medlemmer, holde gang i forældrenes forum, arrangere landsmøde osv.

Som vanligt er der blevet afholdt forældrekursus i Roskilde her i maj måned, og to gange DTT-kursus i København i september og igen i maj, begge dele samarbejde med ABA-forum, repræsenteret ved Joi og Linda. Mai-Britt har stået for bestyrelsens andel af arbejdet med at tilrettelægge disse kurser, mens vi andre har bidraget lidt med praktiske ting, hvor vi kunne. Begge kurser har været udbudt i mange år, fungerer godt og er velbesøgte.

En overvejelse for det kommende år er, om vi ikke bør forsøge at fordele alle disse opgaver lidt mere ligeligt? Alle frivillige organisationer har deres ”Tordenskjolds soldater”, hvis uundværlige indsats tages mere eller mindre for givet. Ofte har de gjort tingene så længe og gjort det så godt, at ingen andre kan leve op til det. Det sikrer kvalitet og stabilitet – lige indtil den dag, hvor de ikke er der mere – men risikerer måske også at afholde andre fra at vise, hvad de kan?

I år siger vi farvel til fire bestyrelsesmedlemmer: To som vælger ikke at genopstille, og to, som ønsker at træde ud af bestyrelsen, selvom de egentlig ikke er på valg. I har anført forskellige grunde – arbejdspress, omvæltninger i familien – som vi alle selvfølgelig forstår og anerkender. Derimod har jeg det svært med et begreb, som et par af jer har brugt, nemlig ”dårlig samvittighed” over egen indsats. Den kender vi selvfølgelig også alle sammen som den mest stressende følelse af alle, men det bliver den ikke mere reel af. Dårlig samvittighed er spild af tid. I har alle gjort en indsats, og den skal I have tak for. Bestyrelsesarbejde handler ikke kun om at påtage sig masser af opgaver. Det handler også om at bidrage med sit perspektiv til de fælles overvejelser og beslutninger. Bestyrelsen er en del af foreningens demokrati, simpelthen. Det er vigtigt at huske.

Heldigvis står der – om Generalforsamlingen vil – nye, gode kræfter parat til at tage over. Det er altid sandt, men måske lidt mere i år end ellers: Foreningen har brug for friskt blod, hvis vi skal løfte de opgaver, som ligger foran os.

Økonomi

Foreningens økonomiske status og resultat for 2011 fremgår af det regnskab, som udsendes sammen med denne beretning.

Medlemsudvikling

Vi har i skrivende stund ikke en endelig opgørelse over den samlede medlemsudvikling. Som altid sker der i løbet af året et vist antal ”tavse” udmeldelser, hvor folk simpelthen hører op med at betale kontingent uden aktivt at melde sig ud, og disse er endnu ikke gjort op. Men ser vi alene på nyindmeldelserne, har udviklingen været som følger:

	Antal nye medlemmer
Frederiksberg	1
Københavns Kommune	12
Region Hovedstaden	12
Øvrige Sjælland	7
Syddanmark	1

Midt- og Østjylland	5
Nordjylland	0
Udlandet	1
I alt	39

Som det fremgår, er den største medlemstilstrømning sket i København og omliggende kommuner som Lyngby, Gentofte og Herlev. Ud over en lille håndfuld fagfolk er alle nytilkomne hjemmetræningsfamilier. Vi håber i bestyrelsen at medlemsudviklingen kan give grobund for flere aktiviteter i den Københavnske lokalforening.

Landet rundt

København og hovedstadsregionen

Den positive medlemsudvikling i og omkring København hænger måske sammen med, at reglerne for hjemmetræning jævnt hen forvaltes på en positiv og tilfredsstillende måde. Især i Københavns Kommune er kontakten mellem handicapcentret og hjemmetræningsfamilierne præget af en anerkendende og pragmatisk indstilling fra forvaltningens side.

Der har været et par vigtige ankesager i Hovedstadsregionen. En kommune fik i det Sociale nævn medhold i, at hjælpetrænere ikke er en nødvendig udgift til hjemmetræning efter ABA-metoden, men modsat udviklingen i region Midtjylland (se nedenfor) synes dette ikke at have forplantet sig i andre kommuners afgørelser. I en anden vigtig sag har en familie fået Ankestyrelsens ord for, at alle børn i målgruppen har ret til hjemmetræning, uanset hvilket type fritidstilbud de er visiteret til. Dette spørgsmål har også været oppe i andre dele af landet, men er altså nu endelig afklaret til ”vores” fordel.

Langt de fleste ABA-projekter i området er hjemmetræningsprojekter. Det ABA-inspirerede tilbud på Lundehusskolen kører dog fortsat.

En sidste ting som bør nævnes er, at bestyrelsen i efteråret blev inddraget i en tvist mellem to ABA-familier i Københavnsområdet. En erfaren ABA-træner som arbejde for den ene familie var blevet anbefalet af den tilknyttede supervisor at søge job hos en anden familie. Dette med henblik på en egentlig karriere inden for ABA. Den nye familie foretrak naturligvis ansøgeren med den længste erfaring, hvorved den første familie stod med håret i postkassen, eller sådan følte de det i hvert fald.

Rent formelt er det jo ikke en sag foreningen hverken kan eller skal stille noget op over for – og de to familier fik vistnok talt sig til rette – men der er grund til at glæde sig over at problemer som disse overhovedet opstår. Det viser både, at der er fagfolk som ønsker at gøre ABA til en karriere, og at der efterhånden er en så tilpas stor kritisk masse af jobmuligheder, at det kan lade sig gøre. Dette kan få afgørende betydning i de kommende år, både for udbredelsen af ABA og for den faglige kvalitet af indsatsen.

Syd- og Vestsjælland

Det øvrige Sjælland er ikke repræsenteret i bestyrelsen, og vi har derfor ikke noget egentlig overblik over udviklingen her. En enkelt sags skal dog nævnes: I sensommeren blev foreningen inddraget som mægler i en konflikt mellem en familie, som hjemmetrænede deres barn efter ABA-metoden,

og barnets skole. Skolens personale fandt familiens håndtering af barnets udadreagerende adfærd problematisk, og truede med at indberette familien for unødigt magtanvendelse. Foreningens bidrag bestod først og fremmest i at redegøre for den overordnede ramme for, hvordan man inden for ABA normalt håndterer problemadfærd, samt at opfordre skolen til at gå i dialog med familiens supervisor. Sagen var efter alt at dømme kulminationen på langt tids dårlig kommunikation og mistillid, og den endte med et skoleskift – samt med at de pågældende forældre meldte sig ind i ABAforeningen, hvilket de ikke havde været før. Så noget godt kom der ud af det.

Fyn

Alt går tilsyneladende godt i og omkring Odense. Her i maj var foreningen inviteret til at bidrage til en såkaldt Innovationdag i Odense om indsatser over for voksne med autisme. Igen et udtryk for, at man rundt omkring ser og anerkender de håndgribelige resultater af metoden. Foreningen sendte Mai-Britt Syberg og Helle Saager, som meldte tilbage, at der var stor interesse for, hvad ABA kunne bidrage med.

Syddanmark

De i gangværende ABA-projekter i landets sydlige ende ser generelt ud til at køre godt. Familierne i Kolding føler ikke ligefrem at kommunen giver ved dørene, specielt tildeles der generelt alt for lidt supervision, men det kan dog lade sig gøre at hjemmetræne.

I Esbjerg kommune er inklusion for alvor kommet på dagsordenen ift. voksne mennesker med nedsat funktionsevne og psykosociale problemstillinger. Der arbejdes efter nøgleordene ”Læring, Mestring og Medborgerskab”. Dette gøres gennem en målrettet, individuel indsats for at lære den enkelte borger netop de personlige og faglige færdigheder, som kan gøre ham eller hende i stand til at varetage et job i det almindelige erhvervsliv på specielle vilkår.

På sigt vil Esbjerg kommune reducere antallet af de traditionelle beskyttede værksteder, for i stedet at indføre personalestøtte på almindelige arbejdspladser i erhvervslivet. Samtidig står Esbjerg på voksenområdet overfor et krav om målrettet dokumentation af læring.

Når alt dette lyder meget ABA-agtigt hænger det sammen med at Mai-Britt Syberg er blevet afdelingsleder i ”Beskæftigelsen” i Esbjerg kommune, og at hun her har kunnet trække på sine mange års erfaring med ABA. Det er et lysende eksempel på hvor anvendelige tilgange og teknikker fra ABA kan være, også uden for rammerne af et traditionelt, intensivt ABA-projekt.

Århus, Midt- og Østjylland

Norrdjurs kommune har pt. tre ABA-skoletilbud. To i Grenaa by og et på Anholt. Alle tre modtager supervision fra ABA-gruppen i Region Midt.

I Århus har Region Midt også hidtil leveret supervision, men kommunen vil pr. 1. august hjemtage denne opgave. Hensigten er at ansætte et par ABA-supervisorer som en del af det eksisterende PPR-team. Børnene fra det nu udfasede ABA-projekt vil modtage supervision fra PPR, mens kommunen ikke lovligt kan pålægge hjemmetræningsfamilier at vælge en bestemt supervisor.

Som udgangspunkt er det glædeligt at ABA på denne måde ”normaliseres” og bliver en integreret del forvaltningens arbejde - men meget vil selvfølgelig afhænge af, hvem der bliver ansat og hvilke arbejdsvilkår de får. Det vil også afhænge af, hvor mange ABA-børn der fremover vil være i kommunen; børnene fra ABA-projektet modtager stadig en offentligt forankret ABA-indsats, men i en noget mere skrabet model, og der er ingen tilgang af nye børn. Hvad hjemtagelsen kommer til at betyde for ABA-gruppen i Region Midt vides endnu ikke.

Hjemmetræningsfamilierne i Århus oplever p.t. at støtten til hjælpetrænere skæres væk, efter at en sag i det sociale nævn gav en kommune medhold i, at hjælpetrænere ikke er nødvendige for træning efter ABA-metoden. Det er bestyrelsens vurdering at hvis der skal kunne vindes en sag om dette spørgsmål i ankenævnet, skal den handle om hjemmetræning på fuld tid. Til gengæld modtager hjemmetræningsfamilierne forholdsvis megen støtte i skole og dagtilbud, set i forhold til normerne i andre kommuner.

Her i foråret var to af kommunens rådmænd ude at besøge et af de hjemmetræningsbørn, som er enkeltintegreret i folkeskolen. Det var med i en dansktime og i et frikvarter, og det forlyder, at de var overraskede over, hvor godt det fungerede. Skolens melding til politikerne var at de ønskede at opbygge lokale kompetencer, så de kunne modtage flere børn med særlige behov næste skoleår – og at hvis det skulle kunne lade sig gøre, var det nødvendigt med individuelle støttetimer: "Uden støttetimer, ingen inklusion".

Man kan håbe, at der bliver lyttet til denne melding, og at den giver genlyd blandt skoleledere landet over.

København 19. maj 2012

Peter Westh,
Formand for ABAforeningen.